

FJERDE BOG

I

Rughøsten var begyndt i Regn, og det saae ud til, at den ogsaa skulde ende i Regn. Hver Morgen steg Solen op i klar Himmel men bebudede falskelig en herlig Dag. Ikke saa saare havde Bønderne kørt deres Høstvogne ud i Markerne og faaet bundet det første Læs, før mægtige Dommedagsskyer skød sig op over Horisonten, og Dagen igennem faldt der stride Byger af Regn og ærtestore Hagl, mens man næsten uafbrudt hørte Tordenen rulle et eller andet Sted i det fjerne.

En Eftermiddagsstund laa Præstegaardskarlen Niels paa Ryggen over sin Seng med den ene Haand mægtigt under Hovedet. Han havde tilbragt et Par Timers Tid i denne Stilling og efter Sædvane fyldt Kammeret med en uigennemskuelig Tobaksdamp; og skønt det allerede var langt over Middags-Hviletiden, tænkte han ikke paa at lette sig af Dynerne. Han var ganske fortabt i sin Yndlingsbeskæftigelse: at fantasere over Fremtiden. Han saae for sig en stor Stue, hvis fire høje Vægge fra Loft til Gulv var dækkede med Reoler fulde af prægtige Bøger saadan som i Studereværelset